

ראש השנה תשפ"א

"ברך עלינו את השנה הזאת"

הרה"ק רבי שלום מבעלזא זי"ע ביאר את בקשתנו בתפילת המנחה לעת ערב בער"ה 'ברך עלינו את השנה הזאת' כי ישועת ה' כהרף עין, וברגע כמימרא יתגלה למפרע כי כל השנה שעברה הייתה לטובה. (באר הפרשה)

תכלה שנה... תחל שנה...

מנהג טוב בכל ערב ראש השנה, סיגל לעצמו יהודי ממכריי לפני היציאה לבית הכנסת. נוהג הוא לרקוד עם בני ביתו 'כי הרבית טובות אלי' ו'עד הנה עזרונו רחמך', לתת שבח והודיה על השנה שחלפה. בני הבית מפרטים כמה טוב היה, כמה חסדים ורחמים, וכך בהרגשה זו יוצאים לחלות ולחנן על השנה החדשה הבעל"ט. (הרב פנחס ברייאר - במה)

בשנה החולפת לא השכיל לנצל את החיים שניתנו לו במלואם, לעבודת בוראו. אך כאשר הוא מבקש על חיים לשנה נוספת, הוא מזכיר לבורא כל עולמים שהדבר כלל לא היה תלוי בו, שכן נאמר במשנה (אבות ד, כב) במפורש "על כרחך אתה נוצר, על כרחך אתה חי". לא שאלו את פיו ולא ביקשו את רשותו. אם כן, מלך מלכי המלכים, שאתה הוא "מלך חפץ בחיים", רצונך הוא שנחיה ונקדש את שמך בעולמך, אנא ממך תן לנו את האפשרות לכך בצורה נאותה "וכתבנו בספר חיים", חיים של טובה ושל ברכה, חיים שיש בהם יראת שמים ויראת חטא, חיים שאין בהם בושה וכלימה, חיים של עושר וכבוד. ואנחנו מצידנו נשתדל בכל עוז בשנה הבאה להיות טובים יותר, לעשות שימוש נכון יותר במתנותיך - "למענך אלוקים חיים". (במחשבה תחילה)

"קדוש אתה ונורא שמך"

ואין אלוה מבלעדיך

לכאורה יפלא אם כן שכל כך קדוש ונורא אתה, איך שייך בכלל לבקש ממך על דברים גשמיים כמו פרנסה וכדומה, הלא דברים כאלה אין להם שייכות למלך גדול וקדוש כמוך. אך מה ביכולתינו לעשות, ואין אלוה מבלעדיך, שאין לפנינו אחר חוץ ממך שנוכל לבקש מלפניו על הצטרכויותינו בעניני גשמיות, ממילא אין לנו ברירה אחרת וכשנצרך לנו לחם לאכול מוכרחים אנחנו לבקש ממך. (הרה"ק רבי דוד מטאלנא)

"אל תבא במשפט עמנו"

כי לא יצדק לפניך כל

חי, מלפניך משפטי יצא

עיניך תחזינה מישרים

לכאורה יש כאן סתירה מיניה וביה, מחד מבקשים אנו שהקב"ה לא יבוא במשפט עמנו, ותוך כדי דיבור מבקשים אנו מלפניך משפטי יצא? נראה לבאר שהרי בכל משפט יש תובע ונתבע המתדיינים זה עם זה, ושניהם מתדיינים לפני השופט. מבקשים אנו מאבינו שבשמים שהוא יהיה השופט אבל חלילה לא יהיה התובע העומד מולנו לתבוע חובתנו, וזה שאנו אומרים אל תבא במשפט עמנו... אל תבוא איתנו למשפט שאתה תהיה התובע ואנחנו הנתבעים, אלא מלפניך משפטינו יצא... כי אז עיניך תחזינה מישרים.

"מלכויות" - כדי שתמליכוננו עליכם

יהודי אחד ישב אצל הרה"צ ר אשר פריינד ושמע ממנו שיחת הכנה לראש השנה. ר אשר דיבר אודות הצורך לבוא לפני ה' כדלים וכרשים, מתוך התבוננות כמה אין לנו שום דבר מעצמנו - כמה שהכול הוא רק מהבורא... לאחר השיחה נכנס היהודי לחדרו של ר אשר ואמר לו: אני לא יודע מה לומר לך, אבל אצלנו בחסידות מלמדים משהו אחר לגמרי ממה שאתה אומר! על פי מה ששמעתי כאן, **האדם הוא אין, הוא אפס, הוא כלום**, הכול זה הבורא! ואילו אצלנו לימדו - **שהיהודי הוא בן מלך, שהוא שייך למשפחת המלוכה!** והרי לא מתאים שבן מלך יעשה שטויות... השיב לו ר אשר: צודק הינך! **יהודי הוא אכן בן מלך! אבל אסור לו לשכוח שהוא רק בן מלך, שלא יחשוב שהוא המלך בעצמו!!!** שיזכור שאת כל הכבוד הוא מקבל בזכות המלך, את כל העשירות שלו, את כל החכמה הוא מקבל רק מהמלך!!!

(נקודות של אור - ספינקא)

"יהי רצון שתחדש עלינו

שנה טובה ומתוקה"

"טובה" בלבד אינו מספיק, משום שחייב לברך על הרעה כמו על הטובה, ולומר "גם זו לטובה". ולכן מבקשים שתהיה גם מתוקה.

"היום ברחמים תזכור"

דבר נורא אמר הרה"ק בעל ה'חידושי הרי"ם' זי"ע, שהגם שאין לנו שמץ השגה בקדושתם של האבות והאמהות הק', אך מדברי הגמרא שהאמהות הקדושות שרה ורחל נפקדו בראש השנה מבואר שאף הן לא היו יכולות לפעול לעצמם זרע של קיימא, אלא רק בר"ה לגודל סגולת היום.

מכאן נלמד ק"ו בן בנו של ק"ו אלף פעמים לדידן, עד כמה עלינו להשתדל בכל עוז ותעצומות לנצל את ר"ה, כי ממנו תוצאות חיים. (באר הפרשה)

"זכרנו לחיים מלך חפץ בחיים"

צריך להבין את מהות התואר של "מלך חפץ בחיים", שאנו מסמיכים לבקשת "זכרנו לחיים". בספר 'תולדות אדם' הביא רעיון נפלא: עומד יהודי בתפילות הימים הנוראים ומתחנן לפני בוראו לשנה טובה ומתוקה. לאמיתו של דבר, יודע לב מרת נפשו שאינו כדאי והגון לכך, שכן

לעי"נ

הרה"צ **פנחס בן ר' בנימין בינוש**
רוזנבוים זצוק"ל - כ"ו בניסן

ראש השנה תשפ"א

שתשיג את זה ראוי שגם לנו תסלח על מה שחטאנו והרשענו
לפניך. (נר ישראל)

"היום הרת עולם"

הרוקח (בפירושו לתפילה) כותב 'הרת' - לשון הריון, כי בו הורה
ויוצר האדם כל מה שיבוא עליו משך השנה כולה.
(באר הפרשה)

"למה תוקעין ומריעין כשהן יושבין ותוקעין ומריעין כשהן עומדין? כדי לערבב השטן" (ראש השנה טז)

משל למה הדבר דומה, למעסיק שבא בטענות כלפי העובד
מדוע הוא מפסיק מעבודתו בשעה שנשמעות קריאות מבחוץ
ויוצא הוא לראות במה דברים
אמורים.

חיכה העובד לשעת הכושר,
ובעת שהיה המעסיק שקוע
במשא ומתן חשוב עם מאן דהוא,
שכר בעל חצוצרה שיעמוד בחוץ
וינגן בקול.

כאשר ירד המעסיק לגעור בנגן
שהתרועות הרמות מפריעות
אותו מהמשא ומתן, ניגש העובד
בשקט ולחש לו: אם אתה עצמך
אינך מסוגל להמשיך בענייניך
כשמפריעים לך מעט, מה תרצה
אפוא ממני?

כיוצא בדבר - אומר היה הרה"ק
הרבי ר' בונים מפשיסחה -
תוקעים בני קל-חי ביום ראש
השנה בשופר. תוקעים ומריעים,
וחוזרים ותוקעים ומריעים.
הבעל-דבר כביכול מתחנן שיהיה
שקט כדי שיוכל להמשיך

בקיסרוגיו, ואז עונים לו היהודים: אם אתה אינך מסוגל לעשות
מלאכתך כשיש רעשי רקע, מה יאמרו היהודים שצרות אופפות
אותם מבפנים ומבחוץ - ועל כולנה אתה מציק לנו עם פיתויים
ועצות שונות להפריע אותנו מעבודת בוראנו!...
(במחשבה תחילה)

"למה תוקעין ומריעין כשהן יושבין ותוקעין ומריעין כשהן עומדין? כדי לערבב השטן" (ראש השנה טז)

לכאורה במה מתערבב השטן בתקיעות דמעומד יותר מתקיעות
דמיושב. אלא שהקשו התוס' כיצד תוקעים שוב בתפילת מוסף,
הרי יש בכך משום בל תוסיף. ותירץ הרשב"א שאין בל תוסיף

בדרך דרש נוסף, "אמת כי אתה הוא דיין ומוכיח ויודע ועד"
אתה יוכל להיות גם דיין וגם מוכיח, אבל מבקשים אנו ש"תפתח
את ספר הזכרונות ומאליו יקרא" לא אתה אבינו אב הרחמים
תקרא את כתב התביעה, אלא מאליו יקרא, היה אתה דיין אבל
לא מוכיח. (מנחת אשר)

"וכל באי עולם יעברון לפניך כבני מרון"

בתפילת ראש השנה אנו אומרים "וכל באי עולם יעברון לפניך
כבני מרון" ככבשים הנכנסים לדיר ומעשרים אותם אחד אחד,
העשירי נותנים לו עם שוט על גבו בצבע אדום, והוא המיועד
לשחיטה.

אמר רבי ישראל מסלנט "כל באי עולם עוברים לפני ה' כבני
מרון" עוברים כאותם כבשים.
אילו היתה לנו שיחה משותפת עם כבשה זו שגבה צבוע באדום
"מה קרה לך בגב?" היינו שואלים.

"קיבלתי מכה עם שוט". "כואב
לך?" "לא, הכאב עבר חלף, שכחתי
ממנו" תאמר לתומה.

אילו הכבשה היתה מבינה
שהצבע שעליו מדברים - הוא
גורלה הרע, היתה ניגשת לנהר
להתרחץ והכל יבוא על מקומו
בשלום, ואז, כשבעל הבית יחפש
אותה לא ידע מי היא.. אבל, אינה
מבינה, אין לה מידע על גורלה
הנחתך ובעקבות כך היא מובלת
לשחיטה...

יש בכוחו של אדם לעמול ולנקות
את הסימון שנגזר עליו בראש
השנה, וזו עבודתנו בימים אלו של
עשרת ימי תשובה - ותשובה
ותפילה וצדקה מעבירין את
הצבע האדום - את רוע הגזירה.

"כי עמך הסליחה"

פעם אמר הרה"ק מרוז'ין ז"ע: הלוא זה ממש חסד א-ל שנקבע
ראש השנה בראש חודש (א' תשרי) כי אלמלא כן לא היה לנו
פתחון פה לבוא לפניו ית' ולבקש ממנו שיסלח לנו על כל
עונותינו, אבל עתה שראש השנה נקבע בראש חודש יש לנו
פתחון פה לבקש ממנו סליחה ומחילה, כי בראש חודש גם
הקב"ה מבקש כביכול מאתנו סליחה, וכאומרו ית' "הביאו עלי
כפרה על שמיעטתי את הירח", ובכן אנו יכולים להתעורר
לעומתו ולומר: רבש"ע! אנו סולחים לך, גם אתה בטובך הגדול
תסלח לנו, וזה שאנו מעוררים בתפילתנו ביום הקדוש הזה
ואומרים: "אם עונות תשמר י-ה אדני-מי יעמוד כי עמך
הסליחה" (תהלים קל, ג-ד) כלומר: אם אתה תשמור העוונות
ולא תסלח לנו ח"ו, א"כ אתה רבש"ע, מי יעמוד? הלוא גם "עמך
הסליחה", גם אתה מבקש ביום הזה סליחה וכפרה כביכול, וכדי

באיזה שביל חוקי התנועה מיתורים?

נוסע לו האדם בכביש בינעירוני, דעתו טרודה
ומחשבות אופפות את מוחו, ידיו אמנם מחזיקות
את ההגה אך ראשו - נמצא הרחק מכאן.

הוא עובר תחת גשרים, חולף על פני שלטי דרך,
פקקים, מצלמות מהירות ותמרורים, כל אלו אינם
תופסים את עיניו.

ואז, כמה לא נעים, הוא פספס את הכניסה לכביש
אליו היה אמור לפנות... זה היה באמת בלי כוונה!
אבל כעת, בשביל לחזור לאחור, הוא יצטרך לעבור
דרך ארוכה ומייגעת, הוא יצטרך להמשיך הלאה
בכביש, לחכות לצומת הקרובה, לפנות לנתיב
הנגדי, לחזור את כל הדרך אחור, ואז יוכל סוף סוף
להגיע למחוז חפצו...

.....

ראש השנה תשפ"א

"ומלאכים יחפזון וחיל ורעדה יאחזון"

מה אנו יודעים שהמלאכים לא יודעים?
האם המלאכים המרחפים ושטים בשמי השמים יודעים היכן נמצא כבודו של הבורא? או שמא יתכן, שאנו בשר ודם שכחלום נעוף ולעפר נשוב יודעים טוב יותר איה מקום כבודו? בקדושת תפילת מוסף אנו אומרים 'כבודו מלא עולם!' ואילו 'משרתיו שואלים זה לזה - איה מקום כבודו?' הייתכן? אנחנו יודעים היכן הוא ה' ואילו המלאכים לא יודעים? אומר הרה"צ ר' אשר פריינד, כבודו של ה' הוא שמגלים אותו דווקא מתוך עולם שפל, שמכירים אותו דווקא ממקומות נמוכים ומתוך מצבים של קושי וצער!!!

זה הכבוד של ה'!
ולכן, המלאכים, אלה שאין להם קשיים או נסיונות, אין להם שאור בעיסה שמעכבם, ואין להם מלחמות עם יצרים שפלים, אלה שמגיעים לבורא בלי קושי - הם אינם יודעים מהו כבוד ה'! רק מי שמוכן לעבוד את הבורא מתוך צער ויגון, מתוך מלחמה עיקשת - הוא יודע 'כבוד ה' מהו!!!
(נקודות של אור - ספינקא)

"ומלאכים יחפזון וחיל

ורעדה יאחזון"

מהי אימתם של המלאכים מיום הדין והרי הם עושים מלאכתם בשלימות?
אולם ידוע כי עיקר בריאת העולם כולו והמלאכים בכלל - בעבור ישראל, וממעשי ישראל מושפעים אף העולמות העליונים: אם מטיבים ישראל את מעשיהם - הריהם נותנים כח ותעצומות בכל העולמות ואף במלאכים, ואם לא ייטיבו חלילה מעשיהם - הם מגרעים בכל העולמות ובמלאכים בכלל. לפיכך גם המלאכים "חיל ורעדה יאחזון ויאמרו הנה יום הדין לפקוד על כל צבא מרום" שהרי "כל באי עולם יעברון לפניך" והם יצפו לראות איך יהיו מעשי בני אדם, אשר הם המלאכים, מושפעים על ידם. (דעת משה)

"אם ישוב מיד תקבלו"

טובה התשובה בעיתה ובעונתה, ודומה הדבר לסחורה כאשר סוחר מביא את מרכולתו למכירה ביום השוק, אם זוהי סחורה

אלא אם מוסיף האדם מעצמו, אך אם מוסיף ע"פ תקנת חז"ל אין בכך משום בל תוסיף. ומבואר שם בגמרא שתקיעת שופר הוא כדי להמליך את הקב"ה, והיינו קבלת עול תורה ומצוות. בזה ניתן לבאר, שכששומע השטן את התקיעות הראשונות שהם מדאורייתא, אינו נבהל, שכן סובר הוא שקיבלו רק את מצוות התורה אבל לא מצוות דרבנן, אך כשרואה שקיבלנו ע"ע גם מצוות דרבנן, שכן אין בתקיעותינו דמעומד משום בל תוסיף, בזה מתערב השטן. (חתם סופר)

"לא-ל עורך דין"

רמז נפלא שמעתי בביאור מה שאנו אומרים 'לא-ל עורך דין', כי הנה כל מהותו של 'עורך דין' הוא להוכיח את דבריו וטענותיו של זה ששכר אותו, ואין ברצונו לברר את האמת... ומעולם לא שמענו כי יאמר 'עורך הדין' כי נראה לו שצריך לחייב את מי ששכר אותו, אלא אדרבה יהפוך בק"נ טעמים לטהר את השרץ... ולפעמים גם מי ששכר את העו"ד יודע בבירור שאינו צודק בדין, ואע"פ כן הוא שוכר עו"ד לצידו... וכאותו מעשה שאחד נתבע למשפט ורץ בבהלה אל רבו, ברכו הרבי שהאמת תצא לאור... נחרד הלה ואמר, אוי רבי, רק זאת לא ארצה... לעומתו ה'שופט' עליו לדרוש ולחקור ולברר את האמת, ואסור לו להיות מוטה לצד אחד.

על כן אנו מבקשים 'לא-ל עורך דין', שהקב"ה לא יהא כ'שופט' אלא כ'עורך דין', שיעמוד לימינו לגמור את הדין לטובתנו... (באר הפרשה)

"מעבירין את רוע

הגזירה"

בתפילות הימים הנוראים אומרים, "ותשובה ותפלה וצדקה מעבירין את רוע הגזירה". הרה"צ ר' אשר פריינד היה אומר, שתיקה, ושתיקה, ושתיקה, מעבירין את רוע הגזירה. אנו רואים את זה בתהלים (לח, יד-טו) דוד המלך אומר, 'ואני כחרש לא אשמע וכאלם לא יפתח פיו ואהי כאיש אשר לא שמע ואין בפיו תוכחות', ומסיים 'חושה לעזרתי אדני-תשועתי'. (ניצוצי אורה - ספינקא)

.....
כך נראית לנו החזרה בתשובה, כשאנו תופסים את עצמנו ששגינו, כמה עמוק שקועים אנו בתוך הביצה, כיצד הצלחנו במיומנות מופלאה לצלול ולהידרדר מטה מטה, אנו מתייאשים ומחכים לצומת הבא, להזדמנות הבאה שאולי תבוא, ובינתיים - ממשכים הלאה...
מה יקרה כשנגיע לצומת הבא? נצטרך לחזור אחורה, לחזור את כל הדרך הארוכה, לשוב על כל הצמתים שלא רצינו לפגוש במסלולינו, ולהיתקל בכל המשגים שעשינו בדרך... זה כל כך מתיש!

אבל, דוד המלך מגלה לנו סוד... אומר דוד המלך, השביל להגיע לבורא כל העולמות הוא לא כמו שביל סלול על הקרקע, אלא 'בים דרכך ושבילך במים רבים' (תהילים עז, כ), השביל אל ה' הוא כמו שביל בתוך הים!
כאשר רב החובל מבחין שספינתו התקדמה לכיוון לא רצוי? הוא פשוט 'עושה פרסה', במקום, בלי לחכות לצומת כלשהו, הוא פשוט חוזר לאחור!
וזו בדיוק התשובה! בכל נקודת זמן, בכל תקופה בחיים, תמיד אפשר לחזור לבורא! אין צורך לחכות לצומת הבא!!!

(נקודות של אור - ספינקא)

ראש השנה תשפ"א

וגזרותיהם. אבל מי שאינו בכלל אלה, אינו בכלל תפילה זו ואינו יכול לבקש לעצמו זכות העקידה. (חתם סופר)

"כי מדי דברי בו זכור אזכרנו עוד על כן המו מעי לו רחם ארחמנו נאום ה"

כשיהודי אומר "זכור" נזכרתי ו"אזכרנו עוד" ועוד זכור אזכור יותר את הקב"ה, משיב הקב"ה לעומתו במדה כנגד מדה: "רחם" זה מכבר היו לי רחמים עליו, אולם מעתה "ארחמנו עוד" ביתר שאת. (הרה"ק רבי מרדכי מלכוביץ)

"אבינו מלכנו החזירנו בתשובה שלמה לפניך"

מרבן החתם סופר זצ"ל הסביר שתשובה מיראה אינה תשובה שלמה, ורק תשובה מאהבה היא תשובה שלמה.

משל לקבוצת כפריים שבאו לבקר בעיר המלוכה. עמדו אל מול ארמון המלך והשליכו אבנים וצורורות עפר אל חצר הארמון. מיד באו אנשי המשמר וכלאו אותם בבור תחתיות.

זעקו הכלואים: "מדוע נתנונו אל הבור? הביאנו לפני המלך ונדבר את דברינו!"

הביאום לפני המלך, והם השתחוו לפני אפים ארצה ואמרו: "אמנם חטאנו בהשליכנו את האבנים - אך ורק למראית עין. כי האבנים הללו הן יהלומים גלמיים, ויש בכוחנו ללטשן, עד שיביהיקו כזוהר הרקיע ויזהירו כעצם השמים לטוהר!"

ויאמר המלך: "בזאת תבחנו, הכדברים כן הוא".

הלכו הכפריים וליטשו את האבנים, עד שהיו למאורות

נוצצים ובורקים, והמלך קבעם בכתרו, וקרבים בכבוד גדול. ועל זה נאמר "כי רצו עבדיך את אבניה, ואת עפרה יחוננו" (תהלים קב) שמהאבנים והעפר, שבהם סקלו את חצר המלך, הפיקו חן ורצון רב. זה כוחה של תשובה מאהבה, ההופכת זדונות לזכויות! (חת"ס עה"ת)

יְהִי רַבֵּי שְׂנֵיכֶם לְשֵׁנֶיךָ טוֹבָה, שֵׁנֶיךָ בְּרִיאָה,

שֵׁנֶיךָ שְׂמֵחָה עִם חוּתֵיךָ חַיִּים,

שְׂפִתַיִךָ יִתְקַבְּלוּ אֲרַחֲמִים וְרַצוֹן,

וְשֵׁשֶׁפֶז רַחֲמִים וְחִסְדִּים טוֹבִים עַל כָּל יִשְׂרָאֵל, אָמֵן.

שלא בעונתה, או אז כל החפץ לקנות ממנה בוחן אותה בשבע עיניים, ואם נמצא בה פגם קל שבקלים מיד היא נפסלת, ואין איש קופץ עליה. מה שאין כן בסחורה בעונתה שאז אין בוחנים אותה בדקדוק ובקפידה מרובים, וגם אם יש בה חסרון כלשהו היא נרכשת.

כך עשרת ימי תשובה הם ה"עונה" לעשיית תשובה, ועל כן אין כה מדקדקים בשמיים בתשובה הנעשית בימים אלו, ואף אם יש בה, בתשובה, חסרון כלשהוא היא מתקבלת, שהרי זוהי "סחורה" ב"עונתה"!

זה שנאמר בפיוט "אם תשוב מיד תקבלו" ה"סחורה", הלא היא התשובה, ממש נחטפת מן הידיים בימים אלו.

(הרה"ק רבי יצחק מוורקא ז"ע)

"ועקדת יצחק לזרעו"

היום ברחמים תזכור"

מה ענין ההדגשה היום ברחמים תזכור?

אלא, הזכרת ייחוס וזכות אבות יש בה מעלה וגם חסרון. מחד גיסא, משמש הדבר טיעון לסניגור, לזכור זכות ישנים ובגלל אבות תושיע בנים, אך מאידך, זה יכול גם לשמש חלילה טענה לקטיגור, שהרי אם כן היה להם ללמוד ממעשי אבות ולהתאים עצמם אליהם. ולכן התפילה וההדגשה היא "ועקדת יצחק לזרעו היום ברחמים תזכור" שיהא זכרון זה רק לטובה ולרחמים, רק לכף זכות. (של"ה הק')

"ועקדת יצחק לזרעו"

היום ברחמים תזכור"

מפני מה מייחסים את העקידה ליצחק ולא חותמים כלשון שאומרים בגוף הברכה "ותראה לפניך עקידה שעקד אברהם".

יש לומר כי ממעשה העקידה ניכר גודל אמונת אברהם בתורה שבכתב, היינו ששמע מהקב"ה בעצמו. לעומת זאת, ממעשה יצחק ניכר גודל אמונתו בתורה שבעל פה, והיינו שמסר נפשו על מצות חכמים במה שהוא חוץ לשכל האדם, שלא הרהר אחר דברי אברהם אביו ומסר עצמו לעקידה.

זהו "ועקדת יצחק לזרעו היום ברחמים תזכור" - היינו שזכות העקידה תעמוד "לזרעו", לאלה המאמינים ושומעים לתורה שבעל פה, שאינם מהרהרים אחר דברי חכמים, תקנותיהם

"בעבור כבוד שמך הנערץ והנקדש"

מסופר שר' הירש לייב מאליק הגיע לרה"ק ר' ברוך ממעז'יבוז'.

ר' ברוך שאל אותו, הירש לייב מה דברו השנה **בראש השנה בשמים?**

ענה ר' הירש לייב, כל המלאכים הביאו את כל המעשים טובים של כל היהודים, בינתיים בא השטן ואמר אני יכול להעיף בנפיחה אחת את כל המעשים טובים שלהם, **רבש"ע אף אחד לא חשב עליך, רבש"ע כולם חשבו על עצמם.**

שאל הרה"ק ר' ברוך ומה ענית? ענית לרבש"ע, מה טענתו של השטן, שאף אחד לא חשב מהרבש"ע, אף אחד לא חשב עליך וכל אחד חשב רק על עצמו, רבש"ע, **גם אתה תעשה ככה, אל תחשוב על אף אחד, תחשוב רק על עצמך, עשה למען שמך, עשה למען ימינך, עשה למען קדושתך.**

(ניצוצי אורה - ספינקא)